

[Statsministeren.]

lige partiers side, på dette tidspunkt var ligesom at afrunde rigsdagens arbejde med nogle politiske betragtninger, og jeg skal forsøge på ganske kort at knytte nogle bemærkninger til en lille smule af det, der er sagt.

Det er hævdet, navnlig af de ærede medlemmer hr. H. C. Hansen og hr. Aksel Larsen, at tilrettelægnngen af arbejdet har været fuldstændig forvirret, og at stoffet, det vil formentlig sige det økonomiske stof, har hobet sig sammen nu til allersidst. Nu er jeg jo ikke nogen gammel mand, men jeg har dog gået herinde i nogle år, og jeg mindes egentlig ikke nogen tid, hvor rigsdagsarbejdet var ved at slutte, uden at man — og jeg kan sige med føje — har kunnet fremføre sådanne kritiske bemærkninger. Når det økonomiske stof har hobet sig op i den allersidste tid, hænger det ganske simpelt sammen med, at den økonomiske usikkerhed har været af en sådan art, at det virkelig måtte siges at være ganske naturligt, at man ville afvente udviklingen længst muligt, fordi det nu engang er svært at bedømme fremtiden i en verden, der er stillet, som den er nu. Iøvrigt skal jeg ikke gøre mange bemærkninger om den økonomiske politik, det ville i bedste fald kun blive gentagelser. Jeg vil derimod gerne som sagt have lov til at knytte et par bemærkninger til det, der er fremført af kritik fra oppositionens side.

Jeg både ser og hører på denne kritik med interesse, naturligvis, men det er egentlig mit indtryk, at den kritik, der navnlig fra socialdemokratisk side — det være sig ude i landet ved møder, i pressen eller nu her i disse timer af det ærede medlem hr. H. C. Hansen — har været fremført, hvis jeg sammenligner den med den, der iøvrigt er udtalt, har været svingende, og at den på mange måder også er selvmodsigende. Det ene øjeblik siger man, at regeringen i virkeligheden kun er taburetklæber, den vil kun sidde, og derfor — for at citere det ærede medlem hr. Hans Hedtoft — citerer den de andres politik og har opgivet sin egen politik. Det næste øjeblik sætter kritikken så ind, idet man siger: Hvad er det for en politik, som regeringen med støtte fra de og de sider fører, ikke blot i spørgsmålet om prisbindingerne, men også på områder som boligbyggeri og meget andet! Logikken i dette kan jeg ikke se. På den anden side forstår jeg godt, hvad meningen er med den tale.

Jeg erkender — ligesom vel forøvrigt mine forgængere har måttet erkende —, at det er svært at være mindretalsregering af den ganske simple grund, at man i skiftende

sager må støtte sig på et skiftende flertal. Det har vi for vort vedkommende også måttet i denne samling, og jeg er mig bevidst, at jeg er tak skyldig til mere end een side for denne politik, også på nogle områder tak skyldig til socialdemokratiet.

Ser vi på den sidste tids lovgivning, er vel ingen af os tilfredse i alle enkeltheder; men stort set mener jeg, at med de synspunkter, som vi fra regeringens og regeringspartiernes side repræsenterer, har vi grund til at være tilfredse. Jeg er for mit vedkommende også tilfreds med, at det forsøg, der blev gjort fra socialdemokratiets side på at få et flertal for at gøre bindingen af priserne på de meget omtalte varer som kød, smør og flæsk til et led i en indkomstfordeling, er mislykkedes, og det måtte mislykkes. Disse bindinger gennemførtes for et år siden som en del af det, der i den da foreliggende situation skulle til på baggrund af hele landets almindelige økonomiske stilling. Derfor er det med stor tilfredshed vi fra vor side ser, at denne binding er bortfaldet, efter at forudsætningerne for den ikke længere er tilstede. Jeg kunne naturligvis også anstille mine betragtninger over det i og for sig bemærkelsesværdige i, at socialdemokratiet har fundet det nødvendigt at isolere sig på dette område. Det kan vel ikke nytte noget at sige, at også jeg hører til dem, der er kede af det, og at jeg helt og fuldt er enig i de bemærkninger, der vedrørende dette er fremført af de ærede medlemmer hr. Elgaard, hr. Karl Olsen og hr. Bertel Dahlgaard.

Hvis jeg tænker på den tale, som jeg har hørt det ærede medlem hr. H. C. Hansen holde nu i aften- eller morgentimerne, hvad man nu efterhånden skal sige, og dertil lægger den debat, der har fundet sted i de sidste dage om disse forhold, så står det sådan for mig, at det politiske situationsbillede, der tegner sig, er dette, at afstanden imellem oppositionspartierne indbyrdes på nogle områder er blevet betydelig. For socialdemokratiets vedkommende gælder det, at dette parti i forsvars- og udenrigspolitik er enig med regeringen og dens partier, men er dybt uenig med de øvrige oppositionspartier. Så kan jeg i parentes tilføje, at det efter min opfattelse er en lykke for landet, at vi på disse områder ikke skal operere med et knebent eller med et skiftende flertal, men at man kan sige, at den linie, der følges, ligger fast forankret.

Ser vi så derimod på den række spørgsmål og problemer, der om jeg så måtte sige vender indad, og som har stået på det høje tings dagsorden i de sidste dage, er det ganske interessant at lægge mærke